

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

O., dnia 13-01-2016 r.

Sąd Rejonowy w Ostródzie IV Wydział Pracy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Dąbrowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Marlena Młynarkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13-01-2016 r. w O. sprawy

z powództwa I. S. (PESEL: (...)), I. W. (PESEL:(...)), A. S. (PESEL: (...))

przeciwko Lucynie D.-W. (NIP: (...))

o sprostowanie świadectwa pracy

1. nakazuje pozwanej L. W. sprostowanie powódkom I. S., I. W. i A. S. świadectwa pracy z dnia 04 sierpnia 2015 roku w punkcie trzecim podpunkt „a” w ten sposób, iż rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło w skutek dopuszczenia się przez pracodawcę ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika (art. 55 § 1# KP);
2. zasądza od pozwanej na rzecz każdej z powódek kwotę po 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

UZASADNIENIE

Powódka I. S. złożyła pozew przeciwko L. W. o sprostowanie świadectwa pracy wydanego w dniu 06 sierpnia 2015 roku w ten sposób, że rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło wskutek dopuszczenia się przez pracodawcę ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika (art. 55§1¹kp). W uzasadnieniu pozwu wskazała, że pozwana wydała jej świadectwo pracy w związku ze złożonym w dniu 05 sierpnia 2015 roku wypowiedzeniem. W punkcie 3a świadectwa pracy pozwana zawarła informację, że stosunek pracy został rozwiązany za wypowiedzeniem przez pracownika. W dniu 10 sierpnia 2015 roku powódka wystąpiła do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy w punkcie 3a w ten sposób, że umowa o pracę została rozwiązana z art. 30§1 pkt 3 kpc w zw. z art. 55§1¹kp.

Pozwana L. W. wniosła o oddalenie powództwa w całości argumentując, iż w dniu 04 sierpnia 2015 roku powódka złożyła niepodpisane wypowiedzenie, w którym zarzuciła pozwanej brak wpłat składek ZUS. Wynikłe opóźnienie spowodowane było złą sytuacją finansową pozwanej. Ponadto w ocenie pozwanej, rozwiązanie przez powódkę umowy o pracę w trybie natychmiastowym jest próbą wyłudzenia od pozwanej odszkodowania.

Powódka I. W. złożyła pozew przeciwko L. W. o sprostowanie świadectwa pracy wydanego w dniu 06 sierpnia 2015 roku w ten sposób, że rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło wskutek dopuszczenia się przez pracodawcę ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika (art. 55§1¹kp). W uzasadnieniu pozwu wskazała, że pozwana wydała jej świadectwo pracy w związku ze złożonym w dniu 05 sierpnia 2015 roku wypowiedzeniem. W punkcie 3a świadectwa pracy pozwana zawarła informację, że stosunek pracy został rozwiązany za wypowiedzeniem przez pracownika. W dniu 10 sierpnia 2015 roku powódka wystąpiła do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy w punkcie 3a w ten sposób, że umowa o pracę została rozwiązana z art. 30§1 pkt 3 kpc w zw. z art. 55§1¹kp.

Pozwana L. W. wniosła o oddalenie powództwa w całości argumentując, iż w dniu 04 sierpnia 2015 roku powódka złożyła niepodpisane wypowiedzenie, w którym zarzuciła pozwanej brak wpłat składek ZUS. Wynikłe opóźnienie

spowodowane było złą sytuacją finansową pozwanej. Ponadto w ocenie pozwanej, rozwiązanie przez powódkę umowy o pracę w trybie natychmiastowym jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Powódka A. S. złożyła pozew przeciwko L. W. o sprostowanie świadectwa pracy wydanego w dniu 06 sierpnia 2015 roku w ten sposób, że rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło wskutek dopuszczenia się przez pracodawcę ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika (art. 55§1¹kp). W uzasadnieniu pozwu wskazała, że pozwana wydała jej świadectwo pracy w związku ze złożonym w dniu 05 sierpnia 2015 roku wypowiedzeniem. W punkcie 3a świadectwa pracy pozwana zawarła informację, że stosunek pracy został rozwiązany za wypowiedzeniem przez pracownika. W dniu 10 sierpnia 2015 roku powódka wystąpiła do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy w punkcie 3a w ten sposób, że umowa o pracę została rozwiązana z art. 30§1 pkt 3 kpc w zw. z art. 55§1¹kp.

Pozwana L. W. wniosła o oddalenie powództwa w całości argumentując, iż w dniu 04 sierpnia 2015 roku powódka złożyła niepodpisane wypowiedzenie, w którym zarzuciła pozwanej brak wpłat składek ZUS. Wynikłe opóźnienie spowodowane było złą sytuacją finansową pozwanej. Ponadto w ocenie pozwanej, rozwiązanie przez powódkę umowy o pracę w trybie natychmiastowym jest próbą wyłudzenia od pozwanej odszkodowania.

Strony wniosły o zasądzenie zwrotu kosztów procesu na swoją rzecz.

Postanowieniem z dnia 22 września 2015 roku Sąd Rejonowy w Ostródzie połączył sprawy z powództwa I. S., I. W. i A. S. do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka I. S. zatrudniona była u pozwanej L. W. na podstawie umowy o pracę z dnia 19 sierpnia 2014 roku na czas określony do dnia 18 sierpnia 2015 roku, na stanowisku sprzedawcy, w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem 1680 zł.

(umowa o pracę z 19 sierpnia 2014 roku - akta osobowe – bez oznaczenia numerowego)

W dniu 04 sierpnia 2015 roku powódka rozwiązała z pozwaną umowę o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia obowiązków wobec pracownika polegającego na nieopłacaniu składek na ubezpieczenie społeczne.

W dniu 04 sierpnia 2015 roku pozwana wystawiła powódce świadectwo pracy, wskazując w punkcie 3a, że stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania za wypowiedzeniem przez pracownika.

(świadectwo pracy – bez oznaczenia numerowego)

Pismem z dnia 10 sierpnia 2015 r. powódka złożyła wniosek o sprostowanie świadectwa pracy poprzez zmianę informacji zawartej w pkt 3a przez wskazanie, że umowa o pracę została rozwiązana z art. 30§1 pkt 3 kpc w zw. z art. 55§1¹kp.

(wniosek k. 7)

W odpowiedzi pozwana wskazała, że świadectwo pracy zostało wystawione zgodnie z wypowiedzeniem złożonym przez powódkę w dniu 04 sierpnia 2015 roku.

(pismo z 18 sierpnia 2015 r. – akta osobowe – bez oznaczenia numerowego)

Powódka I. W. zatrudniona była u pozwanej L. W. na podstawie umowy o pracę z dnia 20 kwietnia 2015 roku na czas określony do dnia 20 kwietnia 2017 roku, na stanowisku sprzedawcy, w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem 1750 zł.

(umowa o pracę z 20 kwietnia 2015 roku - akta osobowe – bez oznaczenia numerowego)

Pismem z dnia 05 sierpnia 2015 roku powódka rozwiązała z pozwaną umowę o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia obowiązków wobec pracownika polegającego na nieopłacaniu składek na ubezpieczenie społeczne.

(pismo rozwiązujące – akta osobowe – bez oznaczenia numerowego)

W dniu 04 sierpnia 2015 roku pozwana wystawiła powódce świadectwo pracy, wskazując w punkcie 3a, że stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania za wypowiedzeniem przez pracownika.

(świadectwo pracy – bez oznaczenia numerowego)

Pismem z dnia 10 sierpnia 2015 r. powódka złożyła wniosek o sprostowanie świadectwa pracy poprzez zmianę informacji zawartej w pkt 3a przez wskazanie, że umowa o pracę została rozwiązana z art. 30§1 pkt 3 kpc w zw. z art. 55§1¹kp.

(pismo z 10 sierpnia 2015 r. – akta osobowe – bez oznaczenia numerowego)

W odpowiedzi pozwana wskazała, że świadectwo pracy zostało wystawione zgodnie z wypowiedzeniem złożonym przez powódkę w dniu 04 sierpnia 2015 roku.

(pismo z 18 sierpnia 2015 r. – akta osobowe – bez oznaczenia numerowego)

Powódka A. S. zatrudniona była u pozwanej L. W. na podstawie umowy o pracę z dnia 28 maja 2015 roku na czas określony do dnia 31 marca 2016 roku, na stanowisku sprzedawcy, w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem 1750 zł.

(umowa o pracę z 28 maja 2014 roku - akta osobowe – bez oznaczenia numerowego)

Pismem z dnia 05 sierpnia 2015 roku powódka rozwiązała z pozwaną umowę o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia obowiązków wobec pracownika polegającego na nieopłacaniu składek na ubezpieczenie społeczne.

(pismo rozwiązujące – akta osobowe – bez oznaczenia numerowego)

W dniu 04 sierpnia 2015 roku pozwana wystawiła powódce świadectwo pracy, wskazując w punkcie 3a, że stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania za wypowiedzeniem przez pracownika.

(świadectwo pracy – bez oznaczenia numerowego)

Pismem z dnia 10 sierpnia 2015 r. powódka złożyła wniosek o sprostowanie świadectwa pracy poprzez zmianę informacji zawartej w pkt 3a przez wskazanie, że umowa o pracę została rozwiązana z art. 30§1 pkt 3 kpc w zw. z art. 55§1¹kp.

(pismo z 10 sierpnia 2015 r. – akta osobowe – bez oznaczenia numerowego)

W odpowiedzi pozwana wskazała, że świadectwo pracy zostało wystawione zgodnie z wypowiedzeniem złożonym przez powódkę w dniu 04 sierpnia 2015 roku.

(pismo z 18 sierpnia 2015 r. – akta osobowe – bez oznaczenia numerowego)

Pozwana z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, jest zobowiązana do opłacania składek Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do 15 dnia każdego miesiąca, następującego po miesiącu rozliczeniowym. Deklaracje rozliczeniowe za okres od 01 maja 2015 roku do 31 sierpnia 2015 roku zostały złożone:

- maj 2015 roku w dniu 27 sierpnia 2015 roku,
-czerwiec 2015 roku w dniu 09 września 2015 roku,
- lipiec 2015 roku w dniu 17 września 2015 roku,
sierpień 2015 roku w dniu 09 września 2015 roku.

(pismo ZUS k. 121)

Sąd zważył co następuje:

Powództwa zasługiwały na uwzględnienie.

Na wstępie zaznaczyć należy, iż żadna ze stron ustalonego stanu faktycznego nie kwestionowała. Zgromadzone w sprawie dokumenty nie wzbudziły wątpliwości Sądu w zakresie swej wiarygodności, w pełni korespondują ze sobą i składają się na ustalony w sprawie stan faktyczny. Nie były one kwestionowane przez strony postępowania, a nadto nie zachodziły również żadne wątpliwości, co do ich formy bądź treści.

Powódki domagały się sprostowania przez stronę pozwaną świadectw pracy poprzez wskazanie, że do rozwiązania stosunku pracy doszło w trybie natychmiastowym z winy pracodawcy, tj. w trybie art. 55 § 1¹ kp.

W pierwszym rzędzie należy wskazać, że podstawą materialnoprawną roszczenia powódek był art. 97 § 2¹ k.p. zgodnie z którym pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. Zgodnie z § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania pracodawca w ciągu 7 dni od otrzymania wniosku pracownika powinien się do niego ustosunkować. W tym więc terminie, w przypadku uwzględnienia wniosku, wydaje pracownikowi nowe świadectwo pracy, zaś w razie odmowy jego sprostowania powiadamia o tym na piśmie pracownika. Nieuwzględnienie wniosku w sprawie sprostowania – a także brak reakcji na wniosek pracownika, jak i częściowe tylko jego uwzględnienie – daje dopiero pracownikowi prawo do wystąpienia w ciągu 7 dni od dnia zawiadomienia o odmowie sprostowania z żądaniem do sądu pracy.

Na podstawie powyższej analizy przepisów prawnych, należy stwierdzić, że o dopuszczalności wystąpienia z powództwem z art. 97 § 2¹ k.p. decyduje w pierwszym rzędzie spełnienie warunków formalnych. Sąd bowiem przy rozpoznawaniu powództwa o sprostowanie świadectwa pracy, bada w pierwszej kolejności dochowanie przez pracownika terminu do wystąpienia z wnioskiem do pracodawcy, a następnie dochowanie terminu do wystąpienia z powództwem do Sądu.

Reasumując pracownik ma możliwość wystąpienia do sądu pracy z żądaniem sprostowania świadectwa pracy wyłącznie po uprzednim skierowaniu wniosku o takie sprostowanie do pracodawcy i tylko w razie jego nieuwzględnienia przez pracodawcę lub nieotrzymania w terminie żadnej odpowiedzi.

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy należały do bezspornych. Powódki rozwiązały umowę o pracę ze stroną pozwaną bez wypowiedzenia, z winy pracodawcy, na podstawie art. 55 § 1¹ k.p. W świadectwie pracy datowanym na dzień 04 sierpnia 2015 r. pracodawca wskazał w punkcie 3 a, że stosunek pracy ustał w wyniku „rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem przez pracownika”. Bezsporne w przedmiotowej sprawie pozostawało również, że pozwana doręczyła powódkom świadectwa pracy w dniu 06 sierpnia 2015 r., zaś pismami z dnia 10 sierpnia 2015 r. wniosły ona o sprostowanie tegoż świadectwa w pkt 3a. Na powyższe pozwana odpowiedziała pismami z dnia 18 sierpnia 2015 roku.

Spór między stronami nie dotyczył zatem okoliczności faktycznych sprawy, a jedynie kwestii, jaki zapis winien znaleźć się w świadectwie pracy w przypadku rozwiązania umowy o pracę przez pracownika bez wypowiedzenia z winy pracodawcy.

Zgodnie z treścią art. 55 § 1¹ k.p., pracownik może rozwiązać umowę o pracę w trybie określonym w § 1 (tj. bez wypowiedzenia) także wtedy, gdy pracodawca dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika; w takim przypadku pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia, a jeżeli umowa o pracę została zawarta na czas określony lub na czas wykonywania określonej pracy - w wysokości wynagrodzenia za okres 2 tygodni.

W przypadku rozwiązania umowy przez pracownika z winy pracodawcy bez wypowiedzenia, w trybie art. 55 § 1 i § 1¹ k.p., w świadectwie pracy należy zamieścić informację o rozwiązaniu umowy bez wypowiedzenia przez pracownika. Takie oświadczenie woli pracownika wywołuje bowiem skutek w postaci natychmiastowego rozwiązania stosunku pracy, niezależnie od tego, czy wskazane przez pracownika przyczyny rzeczywiście występują (wyrok SN z 04 marca 199r. w sprawie I PKN 614/98 OSP 1999/11/208, OSNP-wkł. 1999/12/3, M.Prawn. 1999/7/8). Wskazanie w świadectwie pracy, że umowa została rozwiązana za wypowiedzeniem przez pracownika, czyni treść świadectwa niezgodną ze stanem faktycznym, żaden przepis prawa nie zezwala zaś ani tym bardziej nie nakłada na pracodawcę obowiązku wskazania w świadectwie pracy niezgodnych z prawdą informacji w tym zakresie. Wskazanie w treści świadectwa pracy nieprawdziwej podstawy rozwiązania umowy z uwagi na szczególne skutki, jakie w sferze prawa materialnego wiążą się z rozwiązaniem umowy o pracę przez pracownika z winy pracodawcy, jest w ocenie Sądu pozbawione podstaw prawnych.

Z uwagi na powyższe Sąd uwzględnił powództwa w zakresie żądania sprostowania pkt 3 a świadectw pracy.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Zgodnie z regułą wynikającą z tego przepisu strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Pozwana przegrała sprawę w całości, a zatem zobowiązana była zwrócić koszty procesu powódkom, na które składały się koszty zastępstwa procesowego (60 zł - ustalone zgodnie z § 11 ust. 1 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu).